

РЕШЕНИЕ

№ 4501

гр. София, 06.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 20 състав, в публично заседание на 17.05.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Светлана Димитрова

при участието на секретаря Кристина Петрова и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **4905** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 104, ал. 1 от Закона за държавния служител /ЗДСл./, вр. чл. 121, ал. 1, т. 3 от ЗДСл.

Образувано е по искова молба от М. С. С., ЕГН: [ЕГН], гр .С.,[жк], [жилищен адрес] вх. "В", ап. № 67, срещу Агенция „Пътна инфраструктура“ – [населено място], [улица].

Ищцата претендира присъждането на обезщетение за имуществени вреди, причинени от отменената заповед № ЧР-СФ-22/08.11.2016 г. на председателя на Агенция „Пътна инфраструктура“, в размер на 7 280 лева/ след допуснатото изменение в о.с.з. на 17.05.2023г. на първоначално претендирания от ищцата размер 5274 лв./, представляващо шесткратния размер на основната заплата към момента на признаване уволнението за незаконно, за периода 08.11.2016 г. – 03.07.2017 г., ведно с обезщетение за забава върху тази главница, в размер на 1 926,96 лв./след допуснато изменение в о.с.з. на 17.05.2023г. на първоначално претендираната мораторна лихва -1000 лева./ за периода от 14.10.2019 г. до 31.05.2022 г., ведно с обезщетение за забава в размер на законната лихва, считано от датата на подаване на исковата молба в съда -31.05.2022 г. до окончателното изплащане на задължението..

В исковата молба се твърди, че с влязло в сила решение на АССГ е отменена Заповед № ЧР-СФ-22/08.11.2016 г. на председателя на Агенция „Пътна инфраструктура“. След уволнението ищцата останала без работа в продължение на почти осем месеца. Към момента на влизане в сила на съдебното решение ищцата не се е явила да заеме

предишната си държавна служба, тъй като започнала нова работа. На основание чл.104, ал.1 ЗДСл. ответникът ѝ дължи обезщетение за срок от шест месеца /08.11.2016 г. - 03.07.2017 г./ в размер на 5 274 лв., което не е изплатено. Освен главницата ищцата твърди, че следва да ѝ се присъди и мораторна лихва за периода от влизане в сила на съдебното решение - 14.10.2019 г. до подаване на исковата молба - 30.05.2022 г., в размер на 1 000 лв. , както и законната лихва върху претендираната главница, начинаей от 31.05.2022 г. до окончателното изплащане на сумата.

В с.з. исковите претенции се поддържат от адв. Р. С., която прави искане за присъждане на разноски по представения списък.Представя писмени бележки

От ответника Агенция „Пътна инфраструктура“ в законоустановения срок е постъпил писмен отговор, с който се оспорва исковата молба по основание и размер. Твърди изплащане на обезщетение на ищцата по чл.106 ,ал.2 ЗДСл., оспорва периода и размера на претендираното обезщетение. Признава релевантен факт - Заповед № ЧР-СФ-22/08.11.2016 г. на председателя на Агенция „Пътна инфраструктура“ е отменена с влязло в сила съдебно решение. Претендира присъждането на юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на СГП счита, че исковата претенция е основателна и доказана и следва да бъде уважена.

Съдът, след като прецени поотделно и в съвкупност събраните по делото доказателства, доводите и становищата на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

М. С. С. е заемала длъжността „главен експерт“ в отдел „Административно обслужване“ в Областно пътно управление-С. при АПИ, с присъден ранг IV младши. Със Заповед № ЧР-СФ-22 от 08.11.2016 г., издадена от директора на АПИ, е прекратено служебното правоотношение на ищцата, считано от 08.11.2016 г. С Решение № 448/21.01.2019 г. на АССГ, постановено по адм.д. № 1008/2018 г. цитираната заповед е отменена. Решението е влязло в сила на 14.10.2019 г. Със Заповед № РФ-11-41/18.01.2017 г. на председателя на УС на АПИ, на основание чл.106, ал.2 ЗДСл. е наредено да се изплати на ищцата обезщетение, в размер на 1 758 лв. /за два месеца при основна месечна заплата от 879 лв./ за периода от 08.11.2016 г. до 07.01.2017 г. С Разпореждане № 213-00-6043-1/28.11.2016 г. на ТП на НОИ - С. град на ищцата е отпуснато парично обезщетение за безработица считано от 21.11.2016 г. до 16.11.2017 г. С Разпореждане № 243-00-6043-4/04.07.2017 г. това обезщетение е прекратено, считано от 03.07.2017 г., поради това, че С. е започнала работа в Националното бюро за правна помощ. От представената служебна книжка се установява, че С. е заемала държавна служба в АПИ до 08.11.2016 г. и на 03.07.2017 г. е започнала работа в НБПП като главен експерт.

По делото са изслушани основна и допълнителна съдебно-счетоводна експертиза, от заключението на които се установява следното:

Вещото лице се е запознало с представените по делото: Длъжностно разписание в Областно пътно управление – С., Агенция „Пътна инфраструктура“ /ОПУ – С., АПИ/, в сила от 19.10.2017 г., Длъжностно разписание в ОПУ – С., АПИ, в сила от 25.08.2017 г., Поименно разписание на длъжностите в ОПУ – С., АПИ, в сила от 25.08.2017 г., Поименно разписание на длъжностите в ОПУ – С., АПИ, в сила от 15.10.2018 г., Длъжностно разписание в ОПУ – С., АПИ, в сила от 19.07.2019 г., Поименно разписание на длъжностите в ОПУ – С., АПИ, в сила от 28.10.2019 г., Заповед №ЧР-Сф.-121 от 27.12.2019 г. на Главния секретар на АПИ, с която се

преназначават Д. Н. Т. на длъжност „главен експерт“ в ОПУ – С., АПИ. Основната месечна заплата на главен експерт с ранг IV младши е както следва: от 25.08.2017 г. - 810 лв., от 15.10.2018 г. – 1050 лв. и от 28.10.2018 г. – 1203 лв.

Ако се вземе предвид сумата 1 050,00 лв. за индивидуална основна месечна заплата на ищцата към момента на възстановяване на работа, то обезщетението по чл.104, ал.1 от ЗДСл е 6 300 лв. и лихвата за периода от 14.10.2019 г. до 31.05.2022 г. е 1 681,88 лв.

Ако се вземе предвид сумата 1 203,00 лв. за индивидуална основна месечна заплата на ищцата към момента на възстановяване на работа, то обезщетението по чл.104, ал.1 от ЗДСл е 7218 лв. и лихва – 1926,96 лв.

При така установената фактическа обстановка от правна страна съдът намира следното:

Предявеният иск с правно основание чл. 104, ал. 1 от ЗДСл е допустим, като съгласно чл. 205 от АПК искът е предявен срещу юридическото лице, представлявано от органа, от чийто незаконосъобразен акт, действие или бездействие са причинени вредите – Агенция „Пътна инфраструктура“.

След съвкупна преценка на събраните по делото доказателства, настоящият съдебен състав намира иска за частично основателен.

В Глава шеста на ЗДСл. са регламентирани обезщетенията, които се дължат на държавните служители при прекратяване на служебното им правоотношение. Съгласно чл. 104, ал. 1 от ЗДСл. когато заповедта за прекратяване на служебното правоотношение бъде отменена от органа по назначаването или от съда, държавният служител има право на обезщетение в размер на основната си заплата, определена към момента на признаването на уволнението за незаконно или на невявяването му да заеме службата, за цялото време, през което не заема държавна служба, но не за повече от 6 месеца. От така очертаната правна разпоредба е видно, че искът за обезщетение е осъдителен и с него се цели да бъде възмезден служителят при незаконно признаване на прекратяване на служебното му правоотношение. От доказателствата по делото се установява, че със Заповед № ЧР-СФ-22 от 08.11.2016 г., издадена от директора на АПИ е прекратено служебното правоотношение на ищцата на основание чл.106, ал.1, т.2 ЗДСл. С решение № 448/21.01.2019 г. на АССГ, постановено по адм.д. № 1008/2018 г. , влязло в сила на 14.10.2019 г., заповедта за прекратяване на служебното правоотношение е отменена като незаконосъобразна. Следователно, налице е първата предпоставка от фактическия състав на чл.104, ал.1 ЗДСл. - отмяна на заповедта, с която е прекратено служебното правоотношение на ищцата.

От представените доказателства не се установява през процесния период ищцата да е заемала друга длъжност по служебно или трудово правоотношение. Следователно налице е и втората предпоставка на чл.104, ал.1 ЗДСл. - незаемане на държавна служба или извършване на друга работа по трудово или извънтрудово правоотношение за срока от 6 месеца.

По отношение на дължимия размер на обезщетението съдът взе предвид следното: Съгласно чл.104, ал.1 ЗДСл. когато заповедта за прекратяване на служебното правоотношение бъде отменена от органа по назначаването или от съда, държавният служител има право на обезщетение в размер на основната си заплата, определена към момента на признаването на уволнението за незаконно. Следователно релевантен за определяне размера на основната заплата на ищцата е момента на влизане в сила на съдебното решение за отмяна на заповедта за прекратяване на служебното правоотношение -14.10.2019 г. Видно от заключението на вещото лице основната

месечна заплата на главен експерт с ранг IV младши е 1 203 лв. или за 6 месеца размерът е 7 218 лв. В случая обаче ответникът направи възражение за прихващане със сумата в размер на 1 758 лв., представляваща обезщетение, изплатено на служителя на основание чл. 106, ал. 2 от ЗДСл при прекратяване на служебното правоотношение и съдът следва да извърши съдебно прихващане с решението. Обезщетението по чл. 106, ал. 2 от ЗДСл има за цел да възмезди служителя за вредите, претърпени от прекратяването на служебното правоотношение. Поради това с отмяната на уволнението, отпада и основанието за изплащане на сумата по чл. 106, ал. 2 от ЗДСл. Съгласно заключението на вещото лице /стр.3/ на ищцата са изплатени две основни заплати за м.12.2016 г. и м.01.2017 г., когато не е заемала държавна служба. Това налага извода, че сумата е получена от служителя на отпаднало основание и се дължи връщането ѝ чрез компенсация. Налице е възможност да бъде извършено прихващане между дължимото по чл. 104, ал. 1 от ЗДСл обезщетение в размер на 7 218 лв. и това, изплатено на основание чл. 106, ал. 2 ЗДСл, в размер на 1 758 лв. За извършване на прихващането е без значение обстоятелството, че правото на обезщетение по чл. 106, ал. 2 ЗДСл произтича пряко от факта на прекратяване на служебното правоотношение, докато за възникване на правото на обезщетение по чл. 104, ал. 1 от ЗДСл е необходимо заповедта за прекратяване на служебното правоотношение да е била отменена по съответния ред от органа по назначаването или от съда. Съдебното прихващане е възможно, защото са налице две насрещни, еднородни, в случая парични, вземания, които са изискуеми и ликвидни, т. е. установени по основание и размер и могат да бъдат прихванати до размера на по-малкото. След като се направи приспадане с посочената сума размерът на дължимото обезщетение по предявения иск по чл. 104 ал.1 ЗДСл. следва да бъде определено на 5 460 лв.

В ЗДСЛ няма изрична правна норма, която да сочи на дължимост на мораторната лихва върху обезщетението, при което следва да намери приложение нормата на чл. 86 от ЗЗД. В съответствие с разпоредбата на чл. 86, ал. 1 от ЗЗД във вр. с чл. 84, ал. 2 от ЗЗД и в конкретната хипотеза налице е безсрочно задължение, за което длъжникът изпада в забава, след като бъде поканен от кредитора. Съгласно т.4 от ТР № 3 по гр. д. № 3/95 г. на ОСКГ на ВКС вземането за обезщетение става изискуемо от датата на влизане в сила на решението за отмяна на незаконосъобразния административен акт. От този момент ответникът изпада в забава и се дължи мораторна лихва, но само и единствено, ако същият е бил надлежно поканен да заплати полагащото се обезщетение и въпреки отправената покана, не е заплатил обезщетението. В този смисъл са и Решение № 16917 от 17.12.2013 Г. по адм.д. № 2366/2013 г., III отд. На ВАС, Решение № 1069 от 31.01.2023 г. на ВАС по адм. д. № 7246/2022 г., V отд. От доказателствата по делото се установява, че със заявление вх.№ 213-00-6043-1 от 21.11.2016 г. е поискала да ѝ бъде изплатено обезщетение, следователно от тази дата се дължи и мораторната лихва за забава. Задължението за лихва има акцесорен характер и следва съдбата на главното вземане. Предвид частичната основателност на иска за обезщетение, настоящата съдебна инстанция намира иска за заплащане на законната лихва за частично основателен, поради което ответникът дължи мораторна лихва в размер на 1 612,23 лв., като до пълния предявен размер от 1 926,96 лв. искът следва да бъде отхвърлен.

Основателна е претенцията за присъждане на законната лихва върху определената главница -5 460 лв, начиная от подаването на исковата молба - 31.05.2022 г., до

окончателното изплащане на задължението.

В съответствие с нормата на чл. 81 ГПК вр. чл.144 АПК съдът следва да се произнесе по претенциите на страните за присъждане на разноски. С оглед изхода на делото и направеното искане на ищцата следва да се присъдят разноски по представения списък, които са в доказан общ размер 1210лв./за д.т. – 10лв., за вещо лице -400 лв. и за адвокатско възнаграждение -800 лв. / съобразно уважената част от исковата претенция, в размер на 935 лв. На ответника следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение съразмерно с отхвърлената част на иска, определено по чл.24, изр. второ от Наредбата за заплащане на правната помощ, в размер на 120 лв. Предвид изхода на спора, в тежест на ответника следва да бъдат възложени и разноските в полза на АССГ, за допълнително заключение СИЕ, в размер на 100 лева.

Така мотивиран Административен съд София-град, I отделение - 20 състав

Р Е Ш И:

ОСЪЖДА Агенция „Пътна инфраструктура“ – [населено място], [улица], да заплати на М. С. С., ЕГН: [ЕГН], гр .С.,[жк], [жилищен адрес] вх. “В“, ап. № 67, сумата от 5 460/пет хиляди четиристотин и шестдесет/лева, представляваща обезщетение, на основание чл.104, ал.1 ЗДСл. за времето, през което е останала без работа вследствие на отмяната на Заповед № ЧР-СФ-22 от 08.11.2016 г., издадена от директора на АПИ, считано от датата на прекратяване на служебното правоотношение – 08.11.2016 г. – до 08.05.2017 г., ведно с обезщетение за забава в размер на законната лихва, считано от 31.05.2022 г. до окончателното изплащане на задължението .

ОТХВЪРЛЯ иска на М. С. С. срещу Агенция „Пътна инфраструктура“ за заплащане на обезщетение по чл.104, ал.1 ЗДСл. за разликата над уважения размер от 5 460 /пет хиляди четиристотин и шестдесет/ лева до пълния предявен размер от 7 280 /седем хиляди двеста и осемдесет /лева, ведно със законната лихва, считано от 31.05.2022г.,като неоснователен и недоказан.

ОСЪЖДА Агенция „Пътна инфраструктура“ – [населено място], [улица], да заплати на М. С. С., ЕГН: [ЕГН], гр .С.,[жк], [жилищен адрес] вх. “В“, ап. № 67, мораторна лихва, в размер на 1612,23 /хиляда шестстотин и дванадесет лева и двадесет и три стотинки/лева, за периода от 21.11.2016 г. до 14.10.2019 г.

ОТХВЪРЛЯ иска на М. С. С. срещу Агенция „Пътна инфраструктура“ за заплащане на мораторна лихва за разликата над уважения размер от 1612,23 /хиляда шестстотин и дванадесет лева и двадесет и три стотинки/лева до пълния предявен размер от 1 926,96/хиляда деветстотин двадесет и шест лева и деветдесет и шест стотинки/лева, за периода от 21.11.2016 г. до 14.10.2019 г.

ОСЪЖДА Агенция „Пътна инфраструктура“ – [населено място], [улица], да заплати на М. С. С., ЕГН: [ЕГН], гр .С.,[жк], [жилищен адрес] вх. “В“, ап. № 67 разноски по делото съобразно уважената част на иска, в размер на 935 /деветстотин тридесет и пет/ лева.

ОСЪЖДА Агенция „Пътна инфраструктура“ – [населено място], [улица], да заплати на Административен съд София град съдебни разноски, в размер на 100/сто/ лева.

ОСЪЖДА М. С. С., ЕГН: [ЕГН], гр С.,[жк], [жилищен адрес] вх. “В“, ап. № 67 да заплати на Агенция „Пътна инфраструктура“ – [населено място], [улица], юрисконсултско възнаграждение, в размер на 120 /сто и двадесет/ лева.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: